

Lectio Divina segédanyag

A év – Mt 13, 1-23

A Szentmise evangéliumi szakaszához

Lectio Divina munkacsoport:

Felelős szerkesztő:

Nyúl Viktor

A segédanyag összeállításában

közreműködtek:

Asztalos Gábor

Asztalos Livia

Csonka Laura

Geizselhardt Sára,

Görföl Tibor

Haász Rebeka Anna

Hegyi László

Járai Ferenc

Mohay Réka

Molnár Dzszenifer

Nyúlné Révfalvi Ildikó

Rácz Dávid

Rácz Édua Anna

Szily Boglárka

Vermes Nikolett

+ EVANGÉLIUM Szent Máté könyvéből

Kiment a magvető vetni.

Abban az időben: Jézus elment hazulról, és leült a tó partján. Hatalmas tömeg gyűlt össze, ezért beült egy csónakba, a tömeg pedig ott állt a parton. Ekkor példabeszédekben sok mindenre oktatta őket:

„Íme, kiment a magvető vetni. Amint vetett, némely szem az útszélre esett. Jöttek az ég madarai, és ezeket mind megették. Némely szem kövek közé esett, ahol nem volt elég termőföld. Ezek hamar kikeltek, hisz nem volt mély a föld. Majd amikor a nap fölkelte és forrón tűzött, kiégték, mert nem volt gyökerük. Voltak szemek, amelyek tövisek közé estek, és amikor nőni kezdtek, a tövisek elfojtották őket. De a többi szem jó földbe hullott, és termést hozott: az egyik százszorosot, a másik hatvanszorosat, a harmadik harmincszorosat. Akinek van füle, hallja meg!” Ekkor odamentek hozzá tanítványai és megkérdezték: „Miért beszélsz hozzájuk példabeszédekben?” Ő így válaszolt: „Nektek adatott meg, hogy megismerjétek a mennyek országa titkait, nekik ez nem adatott meg. Mert akinek van, annak még adnak, hogy még több legyen neki; de akinek nincs, attól még azt is elveszik, amije van. Azért beszélek hozzájuk példabeszédekben, hogy nézzenek, de ne lássanak, hallgassanak, de ne halljanak, és ne értsenek, és így beteljesedjék rajtuk Izajás próféta jövendölése: Hallván hallotok, és mégsem értetek, nézván néztek, de mégsem láttok; megkérgesedett ugyanis e népnek szíve: Fülükkel restül hallanak, szemüket behunyják, hogy a szemükkel ne lássanak, fülükkel ne halljanak, és a szívükkel ne értsenek, s meg ne térjenek, hogy meggyógyítsam őket.

De boldog a ti szemetek, mert lát, és boldog a ti fületek, mert hall! Bizony, mondom nektek, sok próféta és igaz vágyott látni, amit ti láttok, - és nem látta; vágyott hallani, amit ti hallotok, - és nem hallotta.

Hallgassátok meg hát a magvetőről szóló példabeszédet! Akik hallgatják a mennyek országáról szóló tanítást, és nem értik meg, azokhoz eljön a gonosz, és elragadja mindazt, amit a szívükbe vetettek. Ez az, ami az útszélre esett. A kövek közé hullott mag pedig az, aki meghallgatja ugyan a tanítást, és szívesen be is fogadja, de az nem ver benne gyökeret, csak ideig-óráig él. Amikor a tanítás miatt szorongatás, üldözés éri, csakhamar eltántorodik. A tövisek közé esett mag az, aki meghallgatja a tanítást, de a világi gondok s a csalóka vagyon elfojtja azt benne, és gyümölcs nélkül marad. Végül a jó földbe hullott mag az, aki meghallgatja, megszívleli a tanítást, és jó termést is hoz: az egyik százszorosot, a másik hatvanszorosai, a harmadik harmincszorosat.”

1. Lectio – olvasás

1.1. Biblikus nézőpont

1.1.1. Görög szöveg szó szerinti fordítása

¹ Ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἐξεληθὼν ὁ Ἰησοῦς ἵστησεν ἐκείνη τὴν οἰκίαν ἐκείνην παρὰ τὴν θάλασσαν
Azon a napon Jézus kimenve otthonról leült a tenger mellett:

² καὶ συνήχθησαν πρὸς αὐτὸν ὄχλοι πολλοί, ὥστε αὐτὸν ἵστησεν ἐπὶ πλοῖον ἐμβάντα καθῆσθαι, καὶ πᾶς ὁ ὄχλος ἐπὶ τὸν αἰγιαλὸν εἰστήκει.

És nagy tömegek gyűltek össze nála, úgyhogy a bárkába szállva leült, és a nagy tömeg a parton állt.

³ καὶ ἐλάλησεν αὐτοῖς πολλὰ ἐν παραβολαῖς λέγων· Ἴδου ἐξῆλθεν ὁ σπείρων τοῦ σπείρειν.

És sokat beszélt nekik példabeszédekben mondva: „Íme, a magvető kiment vetni.

⁴ καὶ ἐν τῷ σπείρειν αὐτὸν ἃ μὲν ἔπεσεν παρὰ τὴν ὁδὸν, καὶ ἔλθόντα τὰ πετεινὰ κατέφαγεν αὐτά.

És miközben vetett, egyes szemek az út mentére estek, és eljőve a madarak megették azokat.

⁵ ἄλλα δὲ ἔπεσεν ἐπὶ τὰ πετρώδη ὅπου οὐκ εἶχεν γῆν πολλήν, καὶ εὐθέως ἐξανέτειλεν διὰ τὸ μὴ ἔχειν βάθος γῆς,

Más szemek pedig köves talajra hulltak, ahol nem volt sok föld, és hirtelen kiszáradtak a nem mély föld miatt:

⁶ ἡλίου δὲ ἀνατείλαντος ἐκαυματίσθη καὶ διὰ τὸ μὴ ἔχειν ῥίζαν ἐξηράνθη.

Amikor pedig a nap felkelt, kiégtek, és mivel nem volt gyökerük, kiszáradtak.

⁷ ἄλλα δὲ ἔπεσεν ἐπὶ τὰς ἀκάνθας, καὶ ἀνέβησαν αὐτὰς ἀκάνθαι καὶ ἔπνιξαν αὐτά.

Más szemek pedig tövissek mellé estek, és a tövissek felnőttek, és megfojtották azokat.

⁸ ἄλλα δὲ ἔπεσεν ἐπὶ τὴν γῆν τὴν καλήν καὶ ἐδίδου καρπὸν, ὃ μὲν ἑκατὸν ὃ δὲ ἐξήκοντα ὃ δὲ τριάκοντα.

A többi szem pedig jó földbe hullott, és termést adott, egyesek százszorosát, mások hatvanszorosát, a többi pedig harmincszorosát.

⁹ ὁ ἔχων ὄρα ἀκούετω.

Akinek van füle, hallja meg!"

¹⁰ Καὶ προσελθόντες οἱ μαθηταὶ εἶπαν αὐτῷ· Διὰ τί ἐν παραβολαῖς λαλεῖς αὐτοῖς;
És odajőve a tanítványok mondták neki: „Miért beszélsz nekik példabeszédekben?"

¹¹ ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπεν ἑαυτοῖς· Ὅτι ὑμῖν δέδοται γινῶναι τὰ μυστήρια τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν, ἐκείνοις δὲ οὐ δέδοται.

Ő pedig felelve mondta nekik: „Nektek megadatott megismerni a mennyek királyságának titkait, nekik viszont nem adatott meg.

¹² ὅστις γὰρ ἔχει, δοθήσεται αὐτῷ καὶ περισσευθήσεται· ὅστις δὲ οὐκ ἔχει, καὶ ὁ ἔχει ἀρθήσεται ἀπ' αὐτοῦ.

Akinek ugyanis van, adatik majd neki és meggazdagodik: akinek pedig nincs, attól elvétetik, amije van.

¹³ διὰ τοῦτο ἐν παραβολαῖς αὐτοῖς λαλῶ, ὅτι βλέποντες οὐ βλέπουσιν καὶ ἀκούοντες οὐκ ἀκούουσιν οὐδὲ συνίουσιν

Azért beszélek nekik példabeszédekben, hogy akik látnak, ne lássanak, és akik hallanak, ne halljanak és ne értsenek,

¹⁴ καὶ ἀναπληροῦνται αὐτοῖς ἢ προφητεία Ἡσαΐου ἢ λέγουσα· Ἀκοῆ ἀκούσετε καὶ οὐ μὴ συνῆτε, καὶ βλέποντες βλέψετε καὶ οὐ μὴ ἴδητε.

És beteljesül számukra Izajás próféciája, amely mondja: „Hallással hallani fogtok, de nem értetek, és látva látni fogtok, de nem láttok.

¹⁵ ἐπαχύνθη γὰρ ἡ καρδία τοῦ λαοῦ τούτου, καὶ τοῖς ὠσὶν βαρέως ἤκουσαν, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῶν ἐκάμμυσαν· μήποτε ἴδωσιν τοῖς ὀφθαλμοῖς καὶ τοῖς ὠσὶν ἀκούσωσιν καὶ τῇ καρδίᾳ συνῶσιν καὶ ἐπιστρέψωσιν, καὶ ἰάσομαι αὐτούς.

Érzéketlenné vált ugyanis ennek a népnek a szíve, és füleikkel nehezen hallottak, és szemeiket behunyták, hogy szemeikkel ne lássanak, és füleikkel ne halljanak, és szívével ne értsenek, és meg ne térjenek, pedig meggyógyítanám őket."

¹⁶ ὑμῶν δὲ μακάριοι οἱ ὀφθαλμοὶ ὅτι βλέπουσιν, καὶ τὰ ὦτα ὑμῶν ὅτι ἰακούουσιν.
De boldogok a szemeitek, mert látnak, és a füleitek, mert hallanak

¹⁷ ἀμὴν γὰρ λέγω ὑμῖν ὅτι πολλοὶ προφηῆται καὶ δίκαιοι ἐπεθύμησαν ἰδεῖν ἃ βλέπετε καὶ οὐκ εἶδαν, καὶ ἀκοῦσαι ἃ ἀκούετε καὶ οὐκ ἤκουσαν.

Bizony ugyanis mondom nektek, hogy sok próféta és igaz vágyódott látni, amiket láttok, és nem látták, és hallani, amiket hallotok, és nem hallották.

¹⁸ Ὑμεῖς οὖν ἀκούσατε τὴν παραβολὴν τοῦ Ἰσπεύραντος.

Ti tehát halljátok a magvető példabeszédét.

¹⁹ πάντος ἀκούοντος τὸν λόγον τῆς βασιλείας καὶ μὴ συνιέντος, ἔρχεται ὁ πονηρὸς καὶ ἀρπάζει τὸ ἐσπαρμένον ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ· οὗτός ἐστιν ὁ παρὰ τὴν ὁδὸν σπαρεῖς.

Mindannál, aki hallgatja a királyság szavát, és nem érti meg, jön a gonosz és elragadja a szívében elvetett magot, ez az út mentére vetett mag.

²⁰ ὁ δὲ ἐπὶ τὰ πετρώδη σπαρεῖς, οὗτός ἐστιν ὁ τὸν λόγον ἀκούων καὶ εὐθὺς μετὰ χαρᾶς λαμβάνων αὐτόν,

A köves talajra vetett mag pedig, ez az, aki meghallgatja az igét, és rögtön örömmel fogadja azt,

²¹ οὐκ ἔχει δὲ ῥίζαν ἐν ἑαυτῷ ἀλλὰ πρόσκαιρός ἐστιν, γενομένης δὲ θλίψεως ἢ διωγμοῦ διὰ τὸν λόγον εὐθὺς σκανδαλίζεται.

de nincsen mélyen belegyökerezve, hanem ideiglenes, amikor pedig szorongatás és üldözés van az ige miatt, tüstént eltántorodik.

²² ὁ δὲ εἰς τὰς ἀκάνθας σπαρεῖς, οὗτός ἐστιν ὁ τὸν λόγον ἀκούων, καὶ ἡ μέριμνα τοῦ αἰῶνος Ἰούτου καὶ ἡ ἀπάτη τοῦ πλούτου συμπνίγει τὸν λόγον, καὶ ἄκαρπος γίνεται.

A tövissekbe vetett mag pedig, ez az, aki hallgatja az igét, és a világ gondja és a gazdagság csábítása elfojtja az igét, és terméketlenné válik.

²³ ὁ δὲ ἐπὶ τὴν Ἰκαλήν γῆν¹ σπαρεῖς, οὗτός ἐστιν ὁ τὸν λόγον ἀκούων καὶ Ἰσυνιείς, ὃς δὴ καρποφορεῖ καὶ ποιεῖ ὁ μὲν ἑκατὸν ὁ δὲ ἐξήκοντα ὁ δὲ τριάκοντα.

A jó földre vetett mag pedig, ez az, aki hallgatja és megérti az igét, aki valóban termést hoz és terem: egyesek százszorosát, mások hatvanszorosát, a többi pedig harmincszorosát.

1.1.2. Legfontosabb magyar fordítások

Nova Vulgata

Szent István Társulati Biblia

Jeromos fordítás

Békés-Dalos Újszövetségi Szentírás

Károli Gáspár revideált fordítása

Simon Tamás László O.S.B. Újszövetség-fordítása

¹ *In illo die exiens Iesus de domo sedebat secus mare;*

¹ Egyik nap Jézus kiment a házból és leült a tó partján.

¹ Azon a napon Jézus kiment a házból és leült a tenger mellett.

¹ Egy nap Jézus elment hazulról és leült a tó partján.

¹ Azon a napon kimenvén Jézus a házból, leüle a tenger mellett.

¹ Aznap Jézus kiment a házból, és leült a tenger partján.

² *et congregatae sunt ad eum turbae multae, ita ut in naviculam ascendens sederet, et omnis turba stabat in litore.*

² Nagy tömeg gyűlt köréje, ezért beszállt egy bárkába és leült, a tömeg pedig a parton maradt.

² Nagy tömeg gyűlt össze körülötte. Ezért beszállt egy bárkába, leült, az egész tömeg pedig a parton állt.

² Nagy tömeg gyűlt köréje, ezért beszállt a bárkába és leült, a nép pedig a parton maradt.

² És nagy sokaság gyülekezék ő hozzá, annyira, hogy ő a hajóba méne leülni; az egész sokaság pedig a parton áll vala.

² Nagy sokaság gyűlt össze körülötte, ezért beszállt egy hajóba, és leült; az egész sokaság pedig a parton állt.

³ *Et locutus est eis multa in parabolis dicens: "Ecce exiit, qui seminat, seminare.*

³ Ekkor példabeszédekben sok mindenre tanította őket, mondván: „Íme, kiment a magvető vetni.

³ Sok mindent elmondott nekik példabeszédekben: »Íme, kiment a magvető vetni.

³ Ekkor példabeszédekben sok mindenre oktatta őket. Ezzel kezdte: „Kiment a magvető vetni.

³ És sokat beszéle nekik példázatokban, mondván: Ímé kiméne a magvető vetni,

³ Aztán sok mindenre tanította őket példázatokkal: – Íme, kiment a magvető vetni.

⁴Et dum seminat, quaedam ceciderunt secus viam, et venerunt volucres et comederunt ea.

⁴Amint vetett, némely szem az útszélre esett. Jöttek az égi madarak és fölcsipegették.

⁴Amint vetette a magot, némelyik mag az útfélre esett. Jöttek a madarak és fölszedegették.

⁴Amint vetett, némely szem az útfélre esett. Odaszálltak az (égi) madarak és fölcsipegették.

⁴És a mikor ő vet vala, némely mag az útfélre esék; és eljövén a madarak, elkapdosák azt.

⁴Vetés közben néhány mag az útfélre esett. Jöttek a madarak, és felkapkodták.

⁵Alia autem ceciderunt in petrosa, ubi non habebant terram multam, et continuo exorta sunt, quia non habebant altitudinem terrae;

⁵Más mag köves talajba hullott, ahol nem volt neki elég föld. Gyorsan kikelt, mert nem volt mélyen a földben.

⁵Más magok köves helyre estek, ahol nem volt sok földjük. Hamar kikeltek, mert nem voltak mélyen a földben.

⁵Némely meg köves helyre esett, ahol nem volt elég földje. Csakhamar kikelt, mert nem jutott mélyen a földbe.

⁵Némely pedig a köves helyre esék, a hol nem sok földje vala; és hamar kikele, mivelhogy nem vala mélyen a földben.

⁵Néhány sziklás helyre esett, ahol nem volt sok föld. Azonnal kihajtottak, mert nem voltak mélyen a földben.

⁶sole autem orto, aestuaverunt et, quia non habebant radicem, aruerunt.

⁶Amikor azonban forrón tűzött a nap, elszáradt, mert nem volt gyökere.

⁶De amikor a nap felkelt, megperzselődtek, s mivel nem volt gyökerük, elszáradtak.

⁶Amikor a nap magasabbra hágott, megperzselődött, és gyökér híján elszáradt.

⁶De mikor a nap felkelt, elsüle; és mivelhogy gyökere nem vala, elszáradott.

⁶De amikor a nap felkelt, megperzselődtek, és mivel nem volt gyökerük, kiszáradtak.

⁷Alia autem ceciderunt in spinas, et creverunt spinae et suffocaverunt ea.

⁷Ismét más szúrós bogáncsok közé esett. Amikor a bogáncsok felnőttek, elfojtották.

⁷Néhány másik a tövisek közé esett. A tövisek felnőttek és elfojtották őket.

⁷Némely pedig tövisek közé hullott. Amint a tövisek felnőttek, elnyomták.

⁷Némely pedig a tövisek közé esék, és a tövisek felnevekedvén, megfojták azt.

⁷Néhány tövisek közé esett. A tövisek megnőttek, és megfojtották őket.

⁸Alia vero ceciderunt in terram bonam et dabant fructum: aliud centesimum, aliud sexagesimum, aliud tricesimum. ⁹Qui habet aures, audiat”.

⁸A többi jó földbe hullott s termést hozott, az egyik százszorosát, a másik hatvanszorosat, a harmadik meg harmincszorosat.

⁸Végül más magok a jó földbe hullottak. Ezek termést hoztak, az egyik százszorosát, a másik hatvanszorosat, ismét másik harmincszorosat.

⁸A többi jó földbe hullott és termést hozott: egyik százszorosát, a másik hatvanszorosat, némelyik meg harmincszorosat.

⁸Némely pedig a jó földbe esék, és gyümölcsöt terme, némely száz annyit, némely hatvan annyit, némely pedig harmincz annyit.

⁸Néhány jó földbe esett, és termést hozott. Az egyik százszorosát, a másik hatvanszorosat, a harmadik harmincszorosat.

⁹Qui habet aures, audiat”.

⁹Akinek füle van, hallja meg!”

⁹Akinek van füle, hallja meg!«

⁹Akinek füle van, hallja meg!”

⁹A kinek van füle a hallásra, hallja.

⁹Akinek van füle, hallja!

¹⁰Et accedentes discipuli dixerunt ei: “Quare in parabolis loqueris eis?”.

¹⁰Ekkor odamentek hozzá tanítványai és megkérdezték: „Miért beszélsz nekik példabeszédekben?”

¹⁰Odamentek hozzá a tanítványok és megkérdezték tőle: »Miért példabeszédekben szólsz hozzájuk?«

¹⁰Akkor odamentek hozzá tanítványai és megkérdezték tőle: „Miért szólsz hozzájuk példabeszédekben?”

¹⁰A tanítványok pedig hozzámenvén, mondának néki: Miért szólsz nekik példázatokban?

¹⁰A tanítványok odamentek hozzá, és ezt mondták neki: – Miért példázatokban szólsz hozzájuk?

¹¹Qui respondens ait illis: “Quia vobis datum est nosse mysteria regni caelorum, illis autem non est datum.

¹¹ „Nektek megadatott, hogy megértsétek a mennyek országának titkait – felelte –, de nekik nem.

¹¹ Ő ezt válaszolta nekik: »Mert nektek megadatott, hogy megismerjétek a mennyek országának titkait, nekik viszont nem adatik meg.

¹¹ Ő így felelt: „Nektek jutott, hogy megértsétek a mennyek országának titkait, nekik azonban nem.

¹¹ Ő pedig felelvén, monda nekik: Mert néktek megadatott, hogy érthessétek a mennyek országának titkait, ezeknek pedig nem adatott meg.

¹¹ Így válaszolt: – Nektek megadatott, hogy megértsétek a mennyek országának titkait, nekik azonban nem adatik meg.

¹² Qui enim habet, dabitur ei, et abundabit; qui autem non habet, et quod habet, auferetur ab eo.

¹² Akinek van, annak még adnak, hogy bőségesen legyen neki, de akinek nincs, attól még azt is elveszik, amije van.

¹² Akinek ugyanis van, annak még adnak és bővelkedni fog, de akinek nincs, attól még azt is elveszik, amije van.

¹² Akinek ugyanis van, annak még adnak, hogy bővelkedjék, de akinek nincs, attól még azt is elveszik, amije van.

¹² Mert a kinek van, annak adatik, és bővölködik; de a kinek nincs, az is elvétetik tőle, a mije van.

¹² Mert akinek van, annak adnak, és bővelkedik; akinek pedig nincs, attól azt is elveszik, amije van.

¹³ Ideo in parabolis loquor eis, quia videntes non vident et audientes non audiunt neque intellegunt;

¹³ Azért beszélek nekik példabeszédekben, mert van ugyan szemük, de nem látnak, van ugyan fülük, de nem hallanak.

¹³ Azért szólok hozzájuk példabeszédekben, mert néznek, de nem látnak, s hallgatnak, de nem hallanak és nem értenek.

¹³ Azért szólok nekik példabeszédekben, mert szemük van, de nem látnak, fülük van, de nem hallanak és nem értenek.

¹³ Azért szólok velök példázatokban, mert látván nem látnak, és hallván nem hallanak, sem nem értenek.

¹³ Azért beszélek nekik példázatokban, mert látván nem látnak, hallván nem hallanak, és nem értenek.

¹⁴ et adimpletur eis prophetia Isaiae dicens: "Auditu audietis et non intellegetis et videntes videbitis et non videbitis.

¹⁴ Beteljesedett rajtuk Izajás próféta jövendölése, mely így szól: Hallván hallotok, de nem értetek, nézvén néztek, de nem láttok.

¹⁴ Beteljesedik rajtuk Izajás jövendölése, aki azt mondta: 'Hallván hallotok majd, de nem értetek, és nézvén néztek, de nem láttok.

¹⁴ Beteljesedik rajtuk Izajás próféta jövendölése: Hallván halljátok, de nem értitek, nézvén nézitek, de nem látjátok!

¹⁴ És beteljesedik rajtok Ésaías jövendölése, a mely ezt mondja: Hallván halljatok, és ne értsetek; és látván lássatok, és ne ismerjeteK:

¹⁴ Beteljesedik rajtuk Izajás jövendölése: Hallván halljatok, de ne értsetek, nézvén nézzetek, de ne lássatok!

¹⁵ Incrassatum est enim cor populi huius, et auribus graviter audierunt et oculos suos clauserunt, ne quando oculis videant et auribus audiant et corde intellegant et convertantur, et sanem eos".

¹⁵ Megkérge sedett e népnek a szíve. Nehezen hallanak a fülükre, a szemüket meg behunyták, hogy szemükkel ne lássanak, fülükkel ne halljanak, s szívükkel ne értsenek, nehogy bűnbánatot tartsanak, és meggyógyítsam őket.

¹⁵ a fülükkel nehezen hallanak, a szemüket pedig behunyták, hogy lássanak a szemükkel, halljanak a fülükkel, értsenek a szívükkel; nehogy megtérjenek, s meggyógyítsam őket'.

¹⁵ Megkérge sedett e népnek a szíve: fülükre nagyot hallanak és behunyják szemüket, hogy szemükkel ne lássanak és ne halljanak fülükkel, szívükkel ne értsenek és meg ne térjenek, hogy meggyógyítsam őket.

¹⁵ Mert megkövéredett e népnek szíve, és füleikkel nehezen hallottak, és szemeiket behunyták; hogy valami módon ne lássanak szemeikkel, és ne halljanak füleikkel, és ne értsenek szívükkel, és meg ne térjenek, és meg ne gyógyítsam őket.

¹⁵ Mert érzéketlenné lett ennek a népnek a szíve. Fülükkel nehezen hallanak, szemüket behunyták, hogy szemükkel ne lássanak, fülükkel ne halljanak, szívükkel ne értsenek, hogy meg ne térjenek. Pedig meggyógyítanám őket.

¹⁶ Vestri autem beati oculi, quia vident, et aures vestrae, quia audiunt.

¹⁶ A ti szemetek boldog, mert lát, s a fületek is az, mert hall.

¹⁶ A ti szemetek azonban boldog, mert lát, és a fületek, mert hall.

¹⁶ Boldog a ti szemetek, mert lát, és a ti fületek, mert hall.

¹⁶ A ti szemeitek pedig boldogok, hogy látnak; és a ti füleitek, hogy hallanak.

¹⁶ Boldog a ti szemetek, mert lát, és boldog a ti fületek, mert hall.

¹⁷ Amen quippe dico vobis: Multi prophetae et iusti cupierunt videre, quae videtis, et non viderunt, et audire, quae auditis, et non audierunt!

¹⁷ Bizony mondom nektek, sok próféta és sok igaz ember kívánta látni, amit ti láttok, de nem látta, és hallani, amit ti hallotok, de nem hallotta.

¹⁷ Bizony, mondom nektek: Sok próféta és igaz vágyott látni, amiket ti láttok, és nem látta, hallani, amiket ti hallotok, de nem hallotta.

¹⁷ Bizony mondom nektek, sok próféta és igaz ember kívánta látni, amit ti láttok, de nem láthatta, és hallani, amit ti hallotok, de nem hallhatta.

¹⁷ Mert bizony mondom nektek, hogy sok próféta és igaz kívánta látni, a miket ti láttok, és nem látták; és hallani, a miket ti hallotok, és nem hallották.

¹⁷ Bizony, mondom nektek, hogy sok próféta és igaz vágyott arra, hogy lássa, amit ti láttok, de nem látta meg, és hallja, amit ti hallotok, de nem hallotta meg.

¹⁸ Vos ergo audite parabolam seminantis.

¹⁸ Ti tehát halljátok a magvetőről szóló példabeszédet!

¹⁸ Halljátok hát, hogy mit jelent a magvető példabeszéde:

¹⁸ Halljátok tehát a magvetőről szóló példabeszédet.

¹⁸ Ti halljátok meg azért a magvető példázatát.

¹⁸ Halljátok hát a magvető példázatát!

¹⁹ Omnis, qui audit verbum regni et non intellegit, venit Malus et rapit, quod seminatum est in corde eius; hic est, qui secus viam seminatus est.

¹⁹ Aki hallgatja az országról szóló tanítást, de nem érti meg, ahhoz eljön a gonosz és elrabolja, amit a szívébe vetettek. Ez az, ami az útszélre esett.

¹⁹ Amikor valaki hallja az ország igéjét, s nem érti meg, akkor eljön a gonosz és elragadja, amit a szívébe vetettek: ez az, ami az útfélre esett.

¹⁹ Amikor valaki meghallgatja Isten országának igéjét, de meg nem szívleli, eljön a gonosz és elragadja, amit a szívébe vetettek. Ez az, akinél a mag az útfélre esett.

¹⁹ Ha valaki hallja az ígét a mennyeknek országáról és nem érti, eljő a gonosz és elkapja azt, a mi annak szívébe vettetett vala. Ez az, a mely az útfélre esett.

¹⁹ Amikor valaki hallja az Ország igéjét, de nem érti, akkor eljön a Gonosz, és elragadja azt, ami szívébe lett vetve. Ez az, akinél az útfélre hullott a mag.

²⁰ Qui autem supra petrosa seminatus est, hic est, qui verbum audit et continuo cum gaudio accipit illud,

²⁰ A köves talajba hullott ellenben az, aki meghallgatja a tanítást és szívesen be is fogadja,

²⁰ A köves helyre hullott mag pedig az, aki hallja az ígét, s mindjárt be is fogadja örömmel,

²⁰ A köves talajra hullott meg az, aki meghallgatja az ígét és szívesen be is fogadja,

²⁰ A mely pedig a köves helyre esett, ez az, a ki hallja az ígét, és mindjárt örömmel fogadja;

²⁰ Akinél pedig sziklás talajra hullott, az hallja az ígét, és nyomban örömmel fogadja,

²¹ non habet autem in se radicem, sed est temporalis; facta autem tribulatione vel persecutione propter verbum, continuo scandalizatur.

²¹ de az nem ver benne gyökeret, mert csak ideig-óráig él. Amikor a tanítás miatt szorongatás, üldözés éri, csakhamar megbotránkozik.

²¹ de nincs gyökere, és csak ideig-óráig tart. Amikor az ige miatt szorongatás és üldözés támad, hamar megbotránkozik.

²¹ de nem ver benne gyökeret, csak ideig-óráig tart. Mikor az ige miatt baj és üldözés támad, csakhamar eltántorodik.

²¹ De nincs gyökere benne, hanem csak ideig való; mihelyt pedig nyomorgatás vagy üldözés támad az ige miatt, azonnal megbotránkozik.

²¹ de nem gyökerezik meg benne, hanem csak ideig-óráig tart ki, és ha nyomorúság vagy üldözés támad az ige miatt, nyomban eltántorodik.

²² Qui autem est seminatus in spinis, hic est, qui verbum audit, et sollicitudo saeculi et fallacia divitiarum suffocat verbum, et sine fructu efficitur.

²² A szúrós bogáncs közé hullott pedig az, aki meghallgatja a tanítást, de a világi gondok s a csalóka gazdagság elfojtja a tanítást, úgyhogy nem hoz termést.

²² A tövisek közé hullott pedig az, aki hallja az ígét, de a világ gondjai és a csalóka gazdagság elfojtja azt, és az gyümölcsöt nem hoz.

²² A tövisek közé hullott pedig az, aki meghallgatja az ígét, de a világi gondok és a csalóka gazdagság elfojtják az ígét és meddő marad.

²² A mely pedig a tövisek közé esett, ez az, a ki hallja az ígét, de e világnak gondja és a gazdagságnak csalárdsága elfojtja az ígét, és gyümölcsöt nem terem.

²² Akinél pedig tövisek közé hullott, az hallja az ígét, de e világ gondja és a gazdagság csábítása megfojtja az ígét, és terméketlen marad.

²³ Qui vero in terra bona seminatus est, hic est, qui audit verbum et intellegit et fructum affert et facit aliud quidem centum, aliud autem sexaginta, porro aliud triginta”.

²³Végül a jó földbe hullott az, aki meghallgatja, megszívleli a tanítást, s jó termést is hoz, az egyik százszorosot, a másik hatvanszorosat, a harmadik harmincszorosat.”

²³A jó földbe vetett mag pedig az, aki hallja az ígét és meg is érti azt. Aztán gyümölcsöt hoz: az egyik százszorosot, a másik hatvanszorosat, a harmadik harmincszorosat.«

²³Végül a jó földbe hullott az, aki az ígét meghallgatja, megszívleli és termést is hoz: egyik százszorosot, másik hatvanszorosat, némelyik meg harmincszorosat.”

²³A mely pedig a jó földbe esett, ez az, a ki hallja és érti az ígét; a ki gyümölcsöt is terem, és terem némely száz annyit, némely hatvan annyit, némely pedig harmincz annyit.

²³Akinél pedig jó földbe hullott, az hallja és érti az ígét, és termést hoz: az egyik százszorosot, a másik hatvanszorosat, a harmadik harmincszorosat.

1.1.3. Behatárolás

Az általunk vizsgált szakasz a Máté-evangélium 13. fejezetében található, amelyben az evangélista Jézusnak a harmadik nagy beszédét közli a hegyi és a missziós beszéd után (Mt 5-7; 10). A Mester egy csónakban ülve, mintegy katedráról tanítja a tó partján tartózkodó tömeget (Mt 13,1-2). A több példabeszéd közül az első a magvetőről szóló (Mt 13,3-9), amit a példabeszédek céljának és az említett példázat magyarázatának a kifejtése követ (Mt 13,10-23).

1.1.4. Szó szerinti üzenet

Máté, aki gyakran hangsúlyozza Jézus tanítói tevékenységét (pl. Mt 4,23; 5,2; 9,35; 13,1-2), ezzel a szakasszal a Mestert mint Magvetőt ábrázolja, aki nagylelkűen veti az ige magvait.

Ugyanakkor az evangélista a tanítás fogadásának különböző módjairól is szól itt, figyelmeztetve ezáltal olvasóit, hogy az evilági aggodás, a gazdagság csábítása, a próbatételek, illetve a gonosz kísértése veszélyt jelentenek a tanítványok számára, akiket az Úr arra hív, hogy hallgassák és őrizzék meg szívükben Isten Szavát. Az Igével ugyanis együtt kell működni, akkor válik hatásossá és gyümölcsözővé a hívő számára.

Jézus tanítványainak a feladata tehát az, hogy maradjanak hűségesek a meghallgatott Igéhez, és legyenek annak bátor és nagylelkű hirdetői (Mt 28,18-20)!

1.1.5. Kulcsszavak rövid elemzése

τὸν λόγον ἀκούων καὶ συνιείς (*ton logon ákúón káj szüniejsz*): 'az ígét hallgató és megértő' (Mt 13,23)

A hallani és a hallottakat megérteni és értelmezni kifejezések szorosan összekapcsolódnak Jézus tanításában (Mt 13,13-15.19.23.51), aki arra hívja a körülötte lévőket, hogy hallgassák és értsék meg az ő szavait (Mt 15,10). Ez egy folyamat, ami nem csupán az értelem fokozatos fejlődése az ige fényében (Mt 16,12; 17,13), hanem a szív belső formálódása is (Mt 13,15), vagyis amikor a meghallgatott szó a tanítvány döntéshozatalának, akaratának, cselekvésének is egyre inkább a forrásává válik. Ez első sorban Jézus ajándéka, aki megnyitja az ember értelmét, hogy megértse az Írásokat (Lk 24,45). Ugyanakkor szükséges az emberi készség is az Úr Szavának hallgatására és megértésére, mert az Ige csak így hoz gyümölcsöt a tanítvány életében.

καρποφορεῖ (*kárpoforej*): 'gyümölcsöt terem, termést hoz' (Mt 13,23)

Az evangéliumokban ezt a kifejezést találjuk azokra vonatkozóan, akik meghallgatják és befogadják az Igét, aki gyümölcsöt hoz bennük (Mt 13,23; Mk 4,20; Lk 8,15). Ezt a szót használja Márk a vetésről szóló példabeszédében is, amely szerint a föld magától terem gyümölcsöt (Mk 4,28). Továbbá Pál apostol felhívja olvasóinak a figyelmét arra, hogy az egész világon elterjedt evangélium gyümölcsöt hoz (Kol 1,6), illetve a keresztények jó cselekedetekkel teli élete Isten és ne a halál számára legyen gyümölcsöző (Róm 7,4-5; Kol 1,10).

Tehát, ha a tanítvány befogadja Isten Szavát, akkor ez a Szó gyümölcsöt terem benne, átformálja őt, s ezáltal megdicsőíti Istent (vö. Jn 15,8). Vagyis Isten Igéje teszi teljessé, igazán széppé az ember életét.

1.2. Kontextuális – kánoni párhuzamok

Párhuzamok Máté evangéliumán belül

10,34 Ne gondoljátok, hogy békét jöttem hozni a földre. Nem békét jöttem hozni, hanem kardot.

11,15 Akinek van füle, hallja meg!

11,25 Abban az időben Jézus ezeket mondta: „Dicsőítelek, Atyám, ég és föld Ura, hogy az okosak és a bölcsek elől elrejtetted ezeket és a kicsinyeknek kinyilatkoztattad.

13,43 Akkor az igazak ragyogni fognak, mint a nap Atyjuk országában. Akinek van füle, hallja meg!

16,17 Erre Jézus azt mondta neki: „Boldog vagy, Simon, Jónás fia, mert nem a test és vér nyilatkoztatta ki ezt neked, hanem az én mennyei Atyám.

25,29 Mert annak, akinek van, még adnak, hogy bőven legyen neki; akinek meg nincs, attól még amije van is, elveszik.

Szinoptikus és jánosi párhuzamok

Mk 2,13 Megint kiment a tó partjára. Az egész sokaság hozzá ment, ő pedig tanította őket.

Mk 4,1-20 Megint tanítani kezdett a tó partján. Nagy tömeg gyűlt köré, ezért bárkába szállt, így ő a tavon volt, az egész tömeg meg szemközt a tó partján a földre telepedett. Példabeszédekben tanította őket sok mindenre, és tanításában ezt mondta nekik

„Halljátok! Íme, kiment a magvető vetni. Amint vetett, némely szem történetesen az útszélre hullott. Jöttek a madarak és felcsipegették. Más szemek köves talajra hullottak, itt nem volt elég a föld. Csakhamar kikeltek, mert nem kerültek mélyre a földbe. De aztán, hogy forrón sütött a nap, kiszáradtak, mert nem eresztettek mélyre gyökeret. Voltak szemek, amelyek bogáncsok közé hullottak. Amint a bogáncsok megnőttek, elfojtották, ezért nem hoztak termést. De volt mag, amely jó földbe hullott. Ez amikor kikelt és kifejlődött, termést hozott, az egyik harminc-, a másik hatvan-, a harmadik százszorosot. Akiknek van füle a hallásra, hallja meg!” – mondta. Amikor egyedül maradt, tanítványai a tizenkettővel együtt megkérdezték, mi a példabeszédek értelme. Ezt felelte nekik: „Megkaptátok az Isten országa titkát, a kívülállók azonban mindent példabeszédben kapnak, hogy: Nézzenek, de ne lássanak, halljanak, de ne értsenek, nehogy megtérjenek, s bocsánatot nyerjenek.” Aztán így folytatta: „Nem értitek ezt a példabeszédet. Hogy értitek meg akkor majd az összes példabeszédet? A magvető a tanítást veti. Akikben útszélre hull a tanítás, meghallgatják ugyan, de rögtön jön a sátán, s kitépi szívből az elvetett igét. Ugyanígy, akikben köves talajra hull a mag, amikor hallják a tanítást, szívesen fogadják, de nem ver bennük gyökeret, mert csak a pillanatnak élnek. Ezért ha szorongatás vagy üldözés éri őket az ige miatt, hamarosan megbotránkoznak. És mások, akikben a bogáncsok közé hullik, hallják ugyan a tanítást, de a világ gondjai, a csalóka gazdagság és a többi vágy szívébe hatol, elfojtja az igét, úgyhogy terméketlen marad. Végül, akikben jó földbe hull, azok hallják a tanítást, magukévá is teszik, és az egyik harminc-, a másik hatvan-, a harmadik százszoros termést hoz.”

Mk 4,23 Akinek van füle a hallásra, hallja meg!

Mk 4,25 Mert akinek van, még kap hozzá, akinek pedig nincs, amije van, azt is elveszik tőle.

Mk 8,18 Van szemetek és nem láttok, van fületek és nem hallottok?

Mk 0,23 Jézus erre körülnézett és tanítványaihoz fordult „Milyen nehezen jut be a gazdag az Isten országába!”

Lk 8,4-15 Amikor egyszer nagy tömeg vette körül és a városokból tömérdek nép zarándokolt hozzá, mondott egy példabeszédet: „Kiment a magvető, hogy elvesse a magot. Vetés közben néhány szem az út szélére esett. Eltaposták, és az ég madarai felcsipegették. Más szemek köves talajra hullottak. Kikeltek, de aztán elszáradtak, mert nem kaptak elég nedvességet. Ismét más szemek szúrós bogáncs közé hulltak. A szúrós bogáncsok velük együtt nőttek, és elfojtották őket. A többi mag jó földbe hullott, kikelt és százszoros termést hozott.” Amikor befejezte, fölemelte a hangját: „Akinek van füle a hallásra, az hallja meg!” Tanítványai megkérdezték, hogy mi a példabeszéd értelme. Így válaszolt: „Nektek megadatott, hogy megismerjétek az Isten országának titkait, de a többieknek csak a példabeszédek szólnak, hogy nézzenek, de ne lássanak, halljanak, de ne értsenek. Ez a példabeszéd értelme: A mag az Isten szava. Az útszélre hulló szemek azok, akik meghallgatják a tanítást, de aztán jön az ördög, kitépi szívükből, nehogy higgyenek és üdvözüljenek. A köves talajba hulló szemek azok, akik meghallgatják s örömmel fogadják a tanítást, de nem ver bennük gyökeret, így aztán a kísértés idején hűtlenné válnak. A szúrós bogáncs közé hulló szemek azok, akik meghallgatják, de később az élet gondjai, javai és élvezetei meggátolják őket fejlődésükben, ezért termést már nem hoznak. A jó földbe hulló szemek azok, akik tiszta és jó szívvel hallgatják a tanítást, meg is tartják és kitartásukkal gyümölcsöt teremnek.

Lk 8,18 Vigyázzatok, hogyan hallgatjátok. Mert akinek van, még kap hozzá; akinek pedig nincs, attól még azt is elveszik, amiről azt véli, hogy az övé.

Lk 10,23-24 Majd külön a tanítványokhoz fordult, és így szólt: „Boldog a szem, amely látja, amit ti láttok. Bizony mondom nektek, hogy sok próféta és király akarta látni, amit ti láttok és nem látta, hallani, amit ti hallotok és nem hallotta.”

Lk 12,16-21 Példabeszédet is mondott nekik: „Egy gazdag embernek bőséges termést hozott a földje. Így okoskodott magában: Mit tegyek? Nincs hová gyűjtsem a termésemet. Tudom már, mit teszek: lebontom csüremeimet és nagyobbakat építek, oda gyűjtöm majd a termést és minden vagyonomat. Aztán majd elégedetten mondom magamnak: Ember, van annyid, hogy sok évig elég! Pihenj, egyél, igyál, s élj jól! – Ám az Isten így szól hozzá: Esztelen, még az éjjel visszakerik

tőled lelkedet. Amit gyűjtöttél, kire marad? – Így jár az, aki vagyont halmoz fel magának, ahelyett, hogy az Istenben gazdagodnék.

Lk 14,18-20 De elkezdtek mentegetőzni. Az egyik ezt üzenté neki: Földet vettem, s el kell mennem megnézni. Kérlek, ments ki. A másik azt mondta: Öt iga ökröt vettem, megyek őket kipróbálni. Kérlek, ments ki. Ismét más ezt mondta: Megnősültem, azért nem mehetek.

Lk 14,35b Akinek van füle a hallásra, hallja meg!

Lk 17,22 Ezután a tanítványokhoz fordult: „Jönnek napok, amikor szeretnétek látni az Emberfiának egyetlen napját, de nem fogjátok látni.

Lk 19,26 Mondom nektek, hogy akinek van, az kap, akinek meg nincs, attól azt is elveszik, amije van.

Lk 19,42 Bárcsak te is felismernéd – mondta – legalább ezen a napon, ami békességedre volna. De el van rejtve szemed elől.

Lk 21,34 Vigyázzatok, nehogy elnehezdedjék szívetek a mámorban, a tobzódásban, meg az élet gondjaiban, és készületlenül érjen benneteket az a nap

Jn 8,56 Ábrahám, a ti atyátok örült, hogy megláthatja napomat. Meg is látta, és örült neki.

Jn 12,40 Szemüket elvakította, szívüket megkeményítette, hogy ne lássanak a szemükkel, és ne értsenek a szívükkel, nehogy megtérjenek és meggyógyítsam őket.

Jn 15,6 Aki nem marad bennem, azt kivetik, mint a szőlővesszőt, ha elszárad. Összeszedik, tűzre vetik és elég.

Jn 15,8 Azáltal dicsőül meg Atyám, hogy bő termést hoztok, és a tanítványaim lesztek.

Jn 15,16 Nem ti választottatok engem, hanem én választottalak benneteket, s arra rendelvelek, hogy menjetek, teremjete gyümölcsöt, maradandó gyümölcsöt. Akkor mindent megad nektek az Atya, amit a nevemben kértek tőle.

Kánoni elemzés (párhuzamok a Szentírás más könyveiben)

MTörv 30,14 Egészen közel van hozzád a törvény, a szádban és a szívedben, így hozzá szabhatod tetteidet.

Sir 40,15 A gonoszok sarjának nem sok a hajtása, mert az istentelen sziklába ereszti gyökerét.

Iz 6,9-10 Erre így szólt: „Menj, mondd meg ennek a népnek: Hallván halljatok, de ne értsetek, látván lássatok, de ne fogjátok föl. Tedd érzéketlenné e nép szívét, süketté a fülét, és kösd be a szemét, hogy ne lásson a szemével, ne halljon a fülével és ne értsen a szívével, s így ne térjen meg és ne gyógyuljon meg.”

Iz 52,15 úgy fog majd sok nemzet ámulni rajta és királyok némulnak el színe előtt. Mert olyasmit fognak látni, amelyet még soha nem hirdettek nekik; és olyan dolognak lesznek tanúi, amilyenről addig soha nem hallottak.

Jer 4,3-4 Mert ezt mondja az Úr Júda férfainak és Jeruzsálem lakóinak: Szántsatok magatoknak új ugart, és ne vessetek bogánccs közé! Metéljétek körül magatokat az Úrnak és távolítsátok el szívetek előbőrét, [ti, Júda férfiai és Jeruzsálem lakói]! Nehogy kitörjön haragom, mint a tűz és olthatatlanul fellobbanjon gonosz tetteitek miatt.

Jer 5,21 Hallgass ide, te ostoba, értelmetlen nép! Mert van szemetek, de nem láttok, van fületek, de nem hallotok.

ApCsel 13,40 Vigyázzatok hát, nehogy beteljesedjen rajtatok a próféták szava

ApCsel 28,26-27 amikor ezt mondta: Menj el ahhoz a néphez és mondd: Hallván halljátok, de nem értitek, nézván nézitek, de nem látjátok, mert megkérgesedett ennek a népnek a szíve. Fülükre nagyot hallanak, szemüket behunyják, nehogy lássanak a szemükkel, halljanak a fülükkel, értsenek a szívükkel, és megtérjenek, hogy meggyógyítsam őket.

Róm 11,25 Nem szeretnék benneteket tájékozatlanul hagyni, testvérek, e titok dolgában, nehogy egyéni véleményetekre hagyatkozzatok. A megátalkodottság csak részben érte Izraelt, amíg a pogányok teljes számban meg nem térnek

1Kor 2,10 Nekünk azonban feltárta Isten a Lélek által. A Lélek ugyanis mindent átlát, még Isten mélységeit is.

1Kor 4,1 Úgy tekintsenek minket az emberek, mint Krisztus szolgáit és Isten titkainak gondnokait.

Ef 3,3-5 Kinyilatkoztatásból ismertem meg a titkot, mint főntebb röviden megírtam. Ha elolvassátok, megérthetitek, hogybetekintettem Krisztus titkába, amelyről korábban nem tudtak az emberek úgy, ahogy most a Lélek a szent apostoloknak és prófétáknak kinyilatkoztatta. Eszerint Jézus Krisztusban a pogányok is társörökösök, tagjai az egy testnek, és részesei az ígéletnek, az evangélium révén.

Ef 6,19 és énértem is, hogy megkapjam a beszéd ajándékát, hogy amikor megszólalok, bátran hirdessem az evangélium titkát.

Kol 2,2 hogy szívükben megerősödve és a szeretetben egyesülve eljussanak a tökéletes megismerés teljes gazdagságára: Isten titkának, Krisztusnak a megismerésére.

Kol 4,3 Imádkozzatok egyúttal értünk is, hogy az Isten tárja fel előttünk az ajtót, hogy beszélhessünk, s Krisztus titkát, ami miatt bilincsbe is vertek

1Tessz 1,6 S ti az Úr és a mi követőink lettetek. A tanítást a sok nehézség ellenére is a Szentlélek örömeivel fogadtátok

1Tim 6,9-10.17 Akik meg akarnak gazdagodni, kísértésbe esnek, sok esztelen és káros kívánság kelepcéjébe, amelyek romlásba és kárhozatba döntenek az embert. Minden baj gyökere ugyanis a pénz utáni sóvárgás. Így néhányan, akik törnek magukat utána, már elpártoltak a hittől, és sok bajba keveredtek.” “Az evilág gazdagjait figyelmeztess, hogy ne legyenek gőgösök, és reményüket ne bizonytalan vagyonba vessék, hanem az Istenbe, aki bőven megad nekünk mindent megélhetésünkhöz.

Zsid 11,13 Mind hitben hunytak el, de anélkül, hogy az ígéret teljesedését megérték volna; csak messziről látták és üdvözölték, elismerve, hogy vándorok és jövevények a földön.

1Pt 1,10-12 Ezt az üdvösséget keresték és kutatták a próféták, akik a nektek szánt kegyelemről jövendöltek. Töprengtek rajta, vajon milyen időpontra vagy milyen korra mutat Krisztusnak bennük működő Lelke, előre megmondva a Krisztusra váró szenvedéseket és az azutáni dicsőséget. Kinyilatkoztatást kaptak, hogy ne maguknak, hanem nektek legyenek szolgálatotokra azzal, amit az evangélium hirdetői most közöltek veletek az égből küldött Szentlélek erejéből. Ezekbe (az igazságokba) maguk az angyalok is csak vágnak bepillantani.

Jel 2,7 Akinek van füle, hallja meg, mit mond a Lélek az egyházaknak: A győztesnek az élet fájáról adok enni, amely az Isten paradicsomában van.

Jel 13,9 Akinek van füle, hallja meg!

2. Meditáció – elmélkedés

2.1. Patrisztikus nézőpont

E heti szakaszunkkal kapcsolatban a következőket fogalmazták meg az egyházatyák:

¹Egyik nap Jézus kiment a házból és leült a tó partján. ²Nagy tömeg gyűlt köréje, ezért beszállt egy bárkába és leült, a tömeg pedig a parton maradt. ³Ekkor példabeszédekben sok mindenre tanította őket, mondván: „Íme, kiment a magvető vetni. ⁴Amint vetett, némely szem az útszélre esett. Jöttek az égi madarak és fölcsipegették. ⁵Más mag köves talajba hullott, ahol nem volt neki elég föld. Gyorsan kikelt, mert nem volt mélyen a földben. ⁶Amikor azonban forrón tűzött a nap, elszáradt, mert nem volt gyökere. ⁷Ismét más szúrós bogáncsok közé esett. Amikor a bogáncsok felnőttek, elfojtották. ⁸A többi jó földbe hullott s termést hozott, az egyik

százszorosát, a másik hatvanszorosat, a harmadik meg harmincszorosat. ⁹Akinek füle van, hallja meg!”

Aranyszájú Szent János: Amikor azt mondja, hogy kiment a magvető vetni, ne gondoljuk, hogy ugyanazt mondta kétszer. Mert a magvető gyakran más miatt megy ki: vagy azért, hogy szántson, vagy azért, hogy gyomláljon, vagy azért, hogy tüskebokrokat húzzon ki, vagy más hasonló munkát végezzen; ez azonban azért jött ki, hogy vessen. De mi lesz ezzel a maggal? Háromnegyed része elpusztul, de egynegyed része megmenekül, és ezek sem azonos módon, hanem különbözőképpen; ezért így folytatódik a szöveg: **Amíg vetett, néhány szem az útfélre esett.**

(In. Matth. hom. 45.): De ezek szerint mi értelme lenne a tüske közé és a köves helyre és az útszélre vetni? Nem lenne értelme, ha anyagi magokról és anyagi földről lenne szó; a kő nem képes földdé válni és az út nem képes nem-úttá lenni, és a tövis sem képes nem-tövissé válni. De a lelkekre és a tanokra vonatkozólag ez nagyon dicséretre méltó dolog: mert ily értelemben lehetséges az, hogy a kőből termékeny föld legyen, és hogy az utat ne tapossák tovább, és hogy a tövis elpusztuljon. Tehát az, hogy a magoknak nagyobb része elpusztul, nem a vető hibájából, hanem a befogadó föld, vagyis a lélek miatt történik. Maga a magvető ugyanis nem tesz különbséget gazdag és szegény, bölcs és ostoba között, hanem mindenkire beszélt. Ezzel megtette azt, ami az ő feladata, bár előre látta, hogy mi fog történni. Ezértmondotta: *Mit kellett volna megtennem, amit nem tettem meg? (Iz 5,4).* Azért nem beszél nyíltan, mert egyesek tunyán fogadták beszédét és elvesztették, mások gazdagok voltak és elfojtották szavait, ismét mások pedig puhányok voltak és elvesztették azt. Nem akarta őket tehát hevesen támadni, nehogy elveszítsék önbizalmukat. Ezzel a példabeszéddel a tanítványait is arra oktatja, hogy bár a hallgatóság között sokan vannak, akik elvesznek, mégsem szabad emiatt tétlenkedniük, mivel a mindent előrelátó Úr sem hagyott fel emiatt a magvetéssel.

Szent Jeromos: Valentinus a maga eretnekségének alátámasztására használja ezt a példázatot, és azt állítja, hogy háromféle természet létezik: a szellemi természet, a természetes vagy a lelki természet és a földies természet. Pedig Jézus négyféle helyről beszél: egyik az út széle, a másik a köves hely, a harmadik a tövisekkel teli hely, a negyedik hely pedig a jó föld.

¹⁰Ekkor odamentek hozzá tanítványai és megkérdezték: „Miért beszélsz nekik példabeszédekben?” ¹¹„Nektek megadatott, hogy megértsétek a mennyek országának titkait –

felelte –, de nekik nem. ¹²Akinek van, annak még adnak, hogy bőségesen legyen neki, de akinek nincs, attól még azt is elveszik, amije van. ¹³Azért beszélek nekik példabeszédekben, mert van ugyan szemük, de nem látnak, van ugyan fülük, de nem hallanak. ¹⁴Beteljesedett rajtuk Izajás próféta jövendölése, mely így szól: Hallván hallotok, de nem értetek, nézván néztek, de nem láttok. ¹⁵Megkérgesedett e népnek a szíve. Nehezen hallanak a fülükre, a szemüket meg behunyták, hogy szemükkel ne lássanak, fülükkel ne halljanak, s szívükkel ne értsenek, nehogy bűnbánatot tartsanak, és meggyógyítsam őket. ¹⁶A ti szemetek boldog, mert lát, s a fületek is az, mert hall. ¹⁷Bizony mondom nektek, sok próféta és sok igaz ember kívánta látni, amit ti láttok, de nem látta, és hallani, amit ti hallotok, de nem hallotta.

Aranyszájú Szent János (In Matth. hom. 46.): Figyeljünk arra, hogy milyen helyesen cselekedtek: nagy gondot viselnek másokra, és először mások javával törődnek és csak utána a magukéval. Nem azt mondták ugyanis, hogy „miért szólsz példabeszédekben hozzánk”, hanem: **„Miért szólsz hozzájuk példabeszédekben?”** Ő így felelt: **„Mivel nektek megadatott, hogy megértsétek a mennyek országának titkait, nekik azonban nem adatott meg”**.

Remigius: **Nektek** mondom, vagyis azoknak, akik hozzám ragaszkodtok és hisztek bennem. **A mennyek országa titkainak** pedig az evangéliumi tanítást nevezi. **Nekik** pedig, vagyis a kívülállóknak, akik nem akarnak hinni benne, vagyis az írástudóknak és a farizeusoknak és a többi kitartó hitetlennek, mindez **nem adatott meg**. Járuljunk tehát az Úrhoz, tanítványaival együtt tiszta szívvel, hogy méltóztassék megmagyarázni nekünk az evangéliumi tanítást, a következő szöveg szerint: *Akik lábához közelednek, részesülnek a tanításában* (MTörv 33,3).

/Forrás: Aquinói Szent Tamás, CATENA AUREA I., Kommentár Máté evangéliumához./

2.2. Tanítóhivatali nézőpont

2.2.1. Katolikus Egyház Katekizmusa

546. Jézus példabeszédek által - melyek tanításának jellegzetességei - hív arra, hogy belépünk az Országba (vö. Mk 4,33-34). Általuk hív meg az Ország ünnepi lakomájára (vö. Mt 22,1-14), ugyanakkor radikális döntést kíván: az Ország elnyeréséért az embernek mindent el kell ajánlkoznia (vö. Mt 13,44-45); a szavak nem elegendők, tettekre van szükség (vö. Mt 21,28-32). A példabeszédek szinte tükröt tartanak az ember elé, melyben fölismerheti: sziklás talajként vagy jó földként fogadja-e be az igét (vö. Mt 13,3-9)? Mit kezd a kapott talentumokkal (vö. Mt 25,14-30)? A példabeszédek lényegi magva Jézus és az Ország jelenléte a földön. Az

embernek be kell lépnie az Országba, azaz Krisztus tanítványává kell lennie, hogy „megismerje a mennyek országának titkait” (Mt 13,11). A „kívülállóknak” (Mk 4,11) minden rejtve marad (vö. Mt 13,10-15).

1703. A szellemi és halhatatlan lélekkel fölrüházott emberi személy (GS 14.) a Földön „az egyetlen teremtmény, amelyet Isten önmagáért, vagyis az emberi személyért akart” (GS 24.). Fogantatása pillanatától örök boldogságra rendelt lény.

1704. Az emberi személy részesül a Szentlélek erejéből és világosságából. Az értelem segítségével képes megérteni a dolgoknak a Teremtőtől meghatározott rendjét. Az akarat révén képes a számára igaz jó felé irányulni. Tökéletességét a „jó és az igaz keresésében és szeretetében” találja meg (GS 15.).

1705. Az ember lelke s szellemi képességei, értelme és akarata következtében szabadsággal fölrüházott lény, ami „az istenképiség kiemelkedő jele” (GS 17.).

1706. Az ember értelmével fölismeri Isten hangját, „aki őt mindig arra szólítja, hogy tegye a jót, és kerülje a rosszat” (GS 16.). Mindenkinek követnie kell ezt a törvényt, mely ott visszhangzik a lelkiismeretben, s Isten és a felebarát szeretetében teljeseedik be. Az erkölcsi élet gyakorlata tanúskodik az emberi személy méltóságáról.

1707. „A Gonosztól megkísértett ember azonban története kezdetétől visszaélt szabadságával.” (GS 13.) Engedett a kísértésnek, és rosszat cselekedett. A jó utáni vágyakozást megőrizte, ám természete magán viseli az eredeti bűn okozta sebet. Rosszra hajló és a tévedésnek alávetett lett: „Így tehát az ember önmagában megosztott. Ezért mind az egyéni, mind a közösségi élet teljes egészében küzdelem, mégpedig drámai küzdelem a jó és a rossz, a világosság és a sötétség között.” (GS 13.)

1708. Szenvedésével Krisztus megszabadított bennünket a Sátántól és a bűntől. Kérdemelte számunkra az új életet a Szentlélekben. Kegyelme helyreállítja azt, amit a bűn bennünk elrontott.

1709. Aki hisz Krisztusban, Isten gyermekévé válik. Ez a gyermekké fogadás átalakítja és megadja neki, hogy Krisztus példáját kövesse; képessé teszi arra, hogy helyesen cselekedjék és a jót tegye. A tanítvány Megváltójával egyesülve eléri a szeretet tökéletességét, az életszentséget. A kegyelemben megérett erkölcsi élet örök életbe, a mennyország dicsőségébe torkollik. Isten az embert kegyelmi művének munkatársává teszi „A szentek közössége téged dicsőít, és amikor megkoronázod érdemeiket, a Te ajándékaidat koronázod meg.” (A szentek első prefációja. Missale Romanum, 1970, 428.)

2006. Az „érdem” szó általában fizetséget jelent, mellyel egy közösség vagy társaság tartozik egy tagjának cselekedetért, melyet jósága vagy rosszasága szerint jutalomra vagy büntetésre méltónak ítél. Az érdem az igazságosság erényéhez tartozik a méltányosság elve alapján, ami ezt az erényt vezérli.

2007. Az embernek Istennel szemben a szó szorosán vett jogi értelmében nincsenek érdemei. Közte és köztünk mérhetetlen egyenlőtlenség van, hiszen mi mindent tőle, Teremtőnkől kaptunk.

2008. Az ember Isten előtti érdeme a keresztény életben abból a tényből ered, hogy Isten szabadon úgy rendelkezett: kegyelme művének társává teszi az embert. Isten atyai tevékenysége a maga indításával az első, és az ember szabad cselekvése az együttműködésben a második, úgyhogy a jócselekedetek érdemeit elsősorban Isten kegyelmének kell tulajdonítani, s csak utána a hívőnek. Egyébként maga az emberi érdem is Istenre száll vissza, mert Krisztusban végzett jó cselekedetei a Szentlélek sugallataiból és segítségéből fakadnak.

2009. A fiúvá fogadás, amely kegyelemből az isteni természet részeseivé tesz minket, Isten ingyenes igazságossága következtében valódi érdemmel ruházhat föl. Itt a jog kegyelemből fakad, szeretettel teljes jog, amely Krisztus „társörökösévé” és méltóvá tesz „a megígért örökségre, az örök életre”. (Vö. Trienti Zsinat, 6. sessio: Decretum de iustificatione c. 16: DS 1546.) Jócselekedeteink érdeme az isteni jóság ajándéka (vö. Trienti Zsinat, 6. sessio: Decretum de iustificatione c. 16: DS 1548.). „Előbb adatott a kegyelem, most megfizetik az érdemet. (...) Az Ő ajándékai a te érdemeid.” (Szent Ágoston: Sermo 298,4-5: SPL 1, 98-99.)

2010. Mivel a megtérés, a megbocsátás és a megigazulás kezdetén a kegyelem rendjében Istené a kezdeményezés, senki sem érdemelheti ki az első kegyelmet. Ettől kezdve azonban a Szentlélek és a szeretet indítására kiérdemelhetjük önmagunk és mások számára a kegyelmeket, amelyek megszentelődésünk, a kegyelem és a szeretet gyarapodása és az örök élet elnyerése szempontjából hasznosak. Isten bölcsessége szerint még mulandó javakat is, mint például egészség, barátság, kiérdemelhetünk. E kegyelmek és ajándékok a keresztény imádság tárgyai. Az imádság biztosítja az érdemszerző cselekedeteinkhez szükséges kegyelmet.

2011. Krisztus bennünk élő szeretete minden érdemünk forrása Isten előtt. A kegyelem, mely tevékeny szeretettel egyesít Krisztussal, biztosítja cselekedeteink természetfölötti jellegét és abból következően érdemét Isten és az emberek előtt. A szentek mindig világosan tudták, hogy minden érdemük tiszta kegyelem volt: „A földi száműzetés után, remélem, eljutok a hazába, a Te élvezetedre, de nem akarok az ég számára érdemeket gyűjteni, egyedül a te szeretetedért akarok fáradozni (...). A jelen élet estéjén üres kezekkel fogok megjelenni előtted, mert nem azt kérem tőled, Uram, hogy mérlegeld tetteimet. Minden igazságunk a te szemedben szeplős. Ezért a te igazságodat akarom magamra öltetni és a te Szeretetedtől akarom megkapni a te örök birtoklásodat...” (Lisieux-i Szent Teréz:

Acte d'Offrande à l'Amour miséricordieux: Récréations pieuses – Prières, Párizs, 1992, 514-515.)

2.2.2. Pápai gondolatok

VI. Pál pápa: *Evangelii nuntiandi* apostoli levél

8. Az evangélium hirdetőjeként Krisztus elsősorban az „Országot” hirdeti, azaz az Isten Országát, amelyet olyannyira fontosnak tekint, hogy ami rajta kívül esik, az csupán a „többi”, amelyet hozzáadnak. Az Isten Orzága tehát a legfőbb; minden egyebet ehhez kell mérni. Sokféle formában érzékelteti, mily boldogság az Isten Országához tartozni, de ennek a boldogságnak különös útjai vannak: olyanok, amelyeket a világ megvet. Leírja ennek az Orzágnak követelményeit, – úgy mondhatni magna chartáját, beszél az Isten Országának hírnökeiről, titkairól, „kicsinyeiről”. Szól arról, hogy akik az Isten Országának eljövetelét várják, azoknak virrasztaniuk kell és hűségesnek kell lenniük.

Szent II. János Pál pápa: *Pastores dabo vobis* apostoli levél

42. „Ezután fölment a hegyre, és magához hívta, akiket kiválasztott. A választottak csatlakoztak hozzá, Tizenkettőt választott ki, hogy társai legyenek, s hogy elküldje őket hirdetni az Evangéliumot” (Mk 3,13-15).

„Hogy társai legyenek”: nem nehéz e szavakból kiolvasni azt a ma személyes hivatásgondozásnak nevezett folyamatot, mellyel Jézus foglalkozott apostolaival. Miután meghívta, s mielőtt prédikálni küldte – sőt éppen azért, hogy elküldhesse majd – őket, Jézus „időt” fordított formálásukra, arra törekedvén, hogy köztük és közte a közösség és a mély barátság kapcsolata alakuljon ki. Ezért nekik részletesebb katekézist tartott, mint a köréje seregülő sokaságnak (vö. Mt 13,11), és engedte, hogy tanúi legyenek hosszas imádságainak (vö. Jn 10,1-26; Lk 22,39-45).

Ezért az Egyház, valahányszor papi hivatásokkal foglalkozott, törekedett arra, hogy Krisztus példáját kövesse. Régen is, ma is, több konkrét formája volt annak, ahogy az Egyház gondozta a hivatásokat, arra törekedvén, hogy ne csupán elkülönítse a papi hivatásokat, hanem hogy gondozza is őket. A lelkiület azonban, melyet ébreszteni és fönntartani kell, ugyanaz marad: csak azokat vezeti a papsághoz, akik meghívást kaptak, de őket megfelelően fölkészíti; tudniillik azokat, akik készek arra, hogy a szabad csatlakozás válasza által teljesen átadják magukat Jézus személyének, aki szorosabb életközösségre hívja és üdvözítő küldetésének részesévé teszi őket. A „szeminárium” különböző formái, s hozzá hasonlóan a szerzetesek „tanulmányi házai” elsősorban lelki környezetet biztosítanak az élet

kibontakozásához; olyan légkört, mely segíti az egész nevelési folyamatot, mégpedig úgy, hogy akit Isten a papságra hív, az az ordo szentsége által Krisztusnak, az Egyház Fejének és Pásztorának élő képmása lehessen. Helyesen fogalmazták meg a Szinódus Atyái Isten népéhez intézett záróüzenetükben a papnevelő intézet eredeti értelmét, mely nélkül a papságra aligha lehet fölkészülni: „A szemináriumban, az Evangélium iskolájában folyó élet valójában élet Krisztus közelében, mint egykor az apostoloké volt; ez az élet azt jelenti, hogy a lélek engedi, hogy Krisztus nevelje a Szentlélek vezetésével az Atya és az emberek szolgálatára; sőt engedi, hogy Krisztus, a Jó Pásztor magához tegye hasonlónak, hogy papi szolgálatot tudjon végezni az Egyházban és a világban.

A papságra készülődés személyes válasz Krisztus kérdésére: „Szeretsz-e engem?” A leendő pap válasza nem lehet más, mint saját életének teljes odaadása.”

Most tehát ezt az Egyházból soha ki nem vesző lelkületet kell lefordítani a mai világ nagyon sokféle és nagyon bonyolult társadalmi, pszichológiai, politikai és kulturális körülményei közé, miként maguk a Szinódus Atyái tanúskodtak róla, amikor a részegyházakról volt szó. Az Atyák ugyanis aggodalommal, ugyanakkor reménnyel telve türelmesen végighallgatták egymást, és hosszan tárgyaltak arról, miként lehet megtalálni az egész Egyház számára a mai papnevelés módját.

Ezért e Buzdításnak – mely összegezni akarja a Szinódus munkájának gyümölcsét – először rögzítenie kell a semmiképp nem változtatható elveket; ki kell jelölnie a mindenképp elérendő célokat; közkinccsé kell tennie a néhol már kipróbált módszereket és tapasztalatokat. Egyenként tárgyalja az úgynevezett „beavató”, majd a „folyamatos” képzést, mindig szem előtt tartva a köztük lévő kapcsolatot, melyből a keresztény és a papi élet útjának szerves egysége fakad. Foglalkozik továbbá a nevelés úgynevezett „dimenzióival”, emberi, lelki, intellektuális és pásztori minőségével. Végül néhány dolgot elmond a papnevelés felelős személyeiről és helyeiről.

2.3. Liturgikus nézőpont

2.3.1. Az evangéliumi szakasz kapcsolódási pontjai a szentmise szertartásának egyéb szövegeivel

A mai *evangélium* a sokat idézett példabeszéd a magvetőről (hosszabb forma: Mt 13,1-23; rövidebb forma: Mt 13,1-9). Az egész példabeszéd mondanivalóját röviden az *alleluja vers* foglalja össze:

„A jó mag az Isten igéje, Krisztus a magvető, aki reá talál örökké élni fog”. Az *olvasmány* deuteró-Izajástól (Iz 55,10-11) sokban kapcsolódik ehhez: Isten igéje,

szava által teszi gyümölcsözővé a földet. A *válaszos zsoltár* a 64 (65.) zsoltárt és a magvető- példabeszéd lukácsi párhuzamát kapcsolja össze, s ezáltal a természet Istentől kapott ajándékaiért hálát adó zsoltárt az evangéliumi tartalommal tölti meg. Míg az eredeti zsoltár Istent dicséri, akitől a természet minden gyümölcse ered, addig a lukácsi eredetű zsoltárválasz a magvető történetének tanulságát összegzi: „Jó földbe hullott a tanítás magja, és termést érlett”.

A *szentleckében* a „Lélek csírái” kifejezés emlékeztethet az evangéliumra, illetve az, hogy Pál itt több ízben beszél a természetről – bár itt az egész teremtés értelmében, más összefüggésben használja ezt a szót, de némileg ez is hozzákapcsolható a magvető szintén természeti képre alapozó példázatához. Ugyanakkor az egész páli szakasz értelmében párhuzamba állítható az evangéliummal: mindkettőben megjelenik a gondolat, miszerint a jelen helyzet (elvetett mag/evilági élet) önmagát sokszorosán felülmúló kiteljesedés felé (termés/eljövendő dicsőség) halad, ha Istenben élünk.

Az *egyetemes könyörgésekben* több utalás is történik az evangéliumra: a termékeny talaj és a százszoros termés, a közömbössé vált emberekért való könyörgés, illetve a papi záró könyörgés („Segíts minket, hogy tanításod szívedben jó talajra hulljon, és gazdag termést hozzon”) mind az evangéliumi példabeszédet idézi.

A két, választható *áldozási ének* közül a második (Jn 6,57) az Eucharisziára való utalás szintén összefüggésbe hozható a magvetővel, ha liturgikus, szentségi szemszögből olvassuk: akiben jó talajt talál Krisztus igéje, az sokszoros termést hoz, s aki issza az ő véré, az őbenne marad. A termésekről szóló példabeszéd eszünkbe juttathatja a búzát, melyből az eucharisztikus kenyér is készül.

2.3.2. Liturgikus énekek

Éneklő Egyház:

Uram, mi Urunk (615)

<https://sites.google.com/site/nepenektar4/%C3%89E615.mp3?attredirects=0>

Gitáros, illetve taizei énekek:

Sillye Jenő: Magvető

<https://www.youtube.com/watch?v=e2IHP2lwl1A>

2.4. Pedagógiai nézőpont

2.4.1. Evangélium témáját feldolgozó versek

B. Mihály Csilla – Vetés

Tele a zsebem maggal,
imákat szór a hajnal
derengő fénye, s egyre
simítja rá a kertre,

sugarát földbe ássa,
csábítja selymes árka,
teremni vágyó völgye
hívja, hogy fogja össze

égit a földi mással,
kegyelem cseppje által
ünnepi csendbe mélyed,
s szárnyakat bont az élet.

Forrás: https://holnapmagazin.hu/vers.php?vers_id=32704

Oláh Lasjosné - Magvetés

Zsoltárok 126: 5-6

Ha a nagy Magvető nyomdokába léptél,
ha vállaltad a magvetés szolgálatát:
vállalnod kell vele a zord napokat is,
esőket, szeleket, viharok próbáját,
melyek terheikkel sorra mind megjönnek,
hogy próbára tegyék a te hűségedet.
Számíts arra is, hogy az elhintett jó mag
nem mindig a jó talajba talál,
kövek közé is hull, meg tövisek közé,
ahol fojtogatja a magot a halál.

Ne keserítsen el, ne hidd, hogy hiába!
A magvetés soha, soha nem vész kárba!
És ha forró szelek tikkasztják a vetést,
tudnod kell, hogy itt az öntözés ideje,
s akkor öntözz, öntözz, dús könnyhullatással,
szívedből feltörő, könnyes imádsággal!

A könnyek lágyítják a kőkemény talajt,
utat egyengetnek a gyenge csírának.

Légy fáradhatatlan, mint a nagy Magvető!
Ha munkádat csendes hűséggel elvégzed,
meglátod, megáldja ő könnyes vetésed,
lesz még örömteljes, boldog aratásod!

Forrás: <https://keresztynversek.wordpress.com/2011/01/12/magvetes/>

2.5. Kérdések az evangéliumhoz

– Hogyan hallgatom Isten Igéjét a szentmisén, az egyéni Szentírás-
olvasáskor?

3. Oratio – imádság

A szentmise első könyörgése

Istenünk, te megmutatod igazságod fényét a tévelygőknek, hogy visszataláljanak a helyes útra. Add meg híveidnek, hogy elutasítsunk mindent, ami a keresztény névvel ellenkezik, és vállaljuk, ami méltó hozzá. A mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiad által, aki veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, Isten mindörökkön-örökké. Ámen.

Sarutlan Karmelita Nővérek imája:

Kimegy a magvető vetni. Egy mag a földre hull. Mi lesz a sorsa? Egyszerű pusztulás, vagy egy szinte hihetetlen változás: kövér búzakalásszá vagy magas fává való átalakulás?

Urunk, Jézus, Te magad teszed föl ezt a kérdést a magvetőről szóló példabeszédedben, és nyugtalanító magyarázatot fűzöl hozzá: mindez a mi lelkünkben történik, szabadon válaszolhatunk a kérdésedre, megválaszthatjuk lelki utunkat. Úton vagy velünk, Uram, kihívást adsz nekünk, lehetőséget kínálsz: vajon engedjük-e magunkat a Szentlélek által vezetettnek?

Mennyei Atyánk, aki akarsz lakni bennünk szent Fiaddal és a Szentlélekkel együtt, könyörögjünk hozzád: adj nekünk figyelmes szívet, szolgálatkész akaratot, hogy megértsük e példabeszéd tanítását, mely Jézus keresztjének titkáról szól, és hogy az élet viszontagságaiban belesimulhassunk akaratedba. Igen, Atyánk, boldog a szemünk, mely lát Téged a hitben, boldog a fülünk, mely meghallja szerető

hangodat. Boldogok vagyunk, mert Fiad követésére hívsz és a Szentlélek szelíd erejével vezetsz. Áldott légy, Urunk, Istenünk, mindörökkön örökké! Ámen.

4. Contemplatio – szemlélődés

Fotó az evangéliumi szakaszhoz /Mt 13,1-23/

(Forrás: pixabay)

5. Condivisio – megosztás

Örömhír megfogalmazása: Nekem ebben a szakaszban az az örömhírem, hogy...

– Jézus hozzám is akar szólni!

6. Actio – tettekre váltás

Tanúságtétel megfogalmazása: Az evangéliumi szakasz arra ösztönöz, hogy...

– Minden nap megjegyzek egy mondatot Jézus meghallgatott szavaiból, és azt őrzöm, ismétlgetem magamban.